

«Παρεμβαίνοντες...»

■ 150 ἔτη ἀπὸ τῆς Α' Βατικανῆς Συνόδου (1869-1870)

Τὸ δῆθεν Ἀλάθητο τοῦ Πάπα καὶ ἡ πλέον ἐπίσημη ἀπόδειξη τῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀλλοτριώσεως τῆς Ρώμης*

Μία ἄποψη τοῦ Ἰγνατίου Δέλλιγγερ (I.Döllinger)

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ Α' Βατικάνειος Σύνοδος¹ (18 Δεκ. 1869-20 Ὀκτ. 1870), θεωρουμένη ὡς ἡ εἰκοστὴ οἰκουμενικὴ σύνοδος γιὰ τοὺς ρωμαιοκαθολικούς, στὴν τετάρτη γενικὴ συνέλευσή της (18 Ἰουλ. 1870), ἀνακήρυξε τὸ *παπικὸ ἀλάθητο* ὡς δόγμα πίστεως, ὡς ἀλήθειαν θεόθεν ἀποκαλυφθεῖσα, ἀναθεματίζοντας ταυτοχρόνως κάθε ἀντίθετη ἄποψη².

Εἶναι ἐπίσης γνωστόν, ὅτι ἡ θέσπιση τοῦ *παπικοῦ ἀλαθήτου*, ὡς δῆθεν ἐξ ἀποκαλύψεως ἀληθείας, σὺν τοῖς ἄλλοις προκάλεσε πλῆθος ἀντιδράσεων μεταξὺ καὶ αὐτοῦ τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ κόσμου, μὲ κορυφαῖο ἐκπρόσωπο τὸν ἐπιφανῆ ἱστορικὸ καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μονάχου Ἰγνάτιο Δέλλιγγερ (I. Döllinger)³, ἀντιδράσεις οἱ ὁποῖες ὀδήγησαν τελικῶς στὴν δημιουργία τῆς λεγομένης *Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας*.

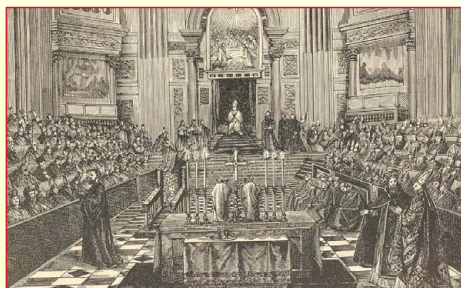
Ἡ σύζευξη ἀπὸ τὴν ἴδια σύνοδο τοῦ *παπικοῦ πρωτείου* μὲ τὸ *ἀλάθητο* τοῦ Ρωμαίου ποντίφηκος, ὅπως μαρτυρεῖται στὸ ἐπίσημο δογματικὸ *δεκρετάλιο «Pastor aeternus»*, ἀποτελεῖ τὴν πλέον ἐπίσημη ἀπόδειξη τῆς ἐκκλησιολογικῆς ἀποξένωσης καὶ ἀλλοτρίωσης τῆς *Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας* ἀπὸ τὸ φρόνημα καὶ τὴν πίστη τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Χαρακτηριστικὸς λοιπὸν εἶναι ὁ τρόπος—σὲ μία ἐκ τῶν πολλῶν περιπτώσεων— μὲ τὸν ὁποῖον ὁ I. Döllinger ἐπισήμανε αὐτὴ τὴν οὐσιαστικὴ ἐκκλησιολογικὴ ἀλλοτρίωση τῆς Ρώμης στὸν ἀρχιεπίσκοπο Μονάχου Gregor von Scherr⁴, ὑποστηρικτὴ τοῦ *ἀλαθήτου*.

Κατὰ τὴν συνάντησή τους, στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τὴν στιγμὴ τῆς ἐπιστροφῆς, ὁ Ἀρχ. Μονάχου Gr. von Scherr εἶπε στὸν

Döllinger: «*Πηγαίνουμε στην εργασία*», καὶ συμπλήρωσε ὁ Döllinger «*γὰ τὴν ἀρχαία ἐκκλησία*».

Στὴν ἀνταπάντηση τοῦ Ἀρχιεπισκόπου: «*ὑπάρχει μόνο μία Ἐκκλησία*», ὁ Döllinger ξαναπάντησε «*κάποιος ἔχει δημιουργήσει μία νέα*»⁵.

Μὲ πέντε λέξεις «*κάποιος ἔχει δημιουργήσει μία νέα*», προσδιόρισε κατὰ τὸν πλέον σαφῆ τρόπο, ὅτι τὸ *παπικὸ ἀλάθητο*, ὡς βασικὸ τμῆμα τῆς σπονδυλικῆς στήλης τῆς παπικῆς Ἐκκλησιολογίας, δὲν ἔχει καμμία ἀπολύτως σχέση μετὰ τὴν διδασχὴ τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἐξ ἀποκαλύψεως φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἀνήκει στὸν χῶρο τῆς μυθολογίας.

Ἐχοντας ζήσει ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ γεγονότα, ὡς ἐπιπλέον ἐπιχείρημα ἐνισχυτικὸ τοῦ ἰσχυρισμοῦ του, θὰ μπορούσε νὰ ἐπικαλεσθεῖ καὶ τὴν ἀλαζονικὴ ἀπάντηση τοῦ Πίου Θ' στοὺς διαφωνοῦντες ἐπισκόπους, ὅτι «*ἡ παράδοσις εἶμαι ἐγώ*»⁶.

Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ Döllinger ἀνήκει σ' ἐκείνες τὶς προτάσεις, ὅπου μὲ τόσες λίγες λέξεις περιγράφουν τὴν εὐρύτητα μιᾶς κακόδοξης διδασκαλίας.

Στὶς 7 Ἀπριλίου 1871 ὁ I. Döllinger ἀφορίστηκε καὶ ἀποκόπηκε ἀπὸ τὴν *Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία*. Ὡς ἐπιφανὴς ἱστορικὸς καὶ κληρικὸς γνώριζε ὁμως πολὺ καλὰ τὴν ἀλήθεια...

(*) Περιοδ. «Κοινωνία», Ὀκτώβριος-Νοέμβριος 1998, σελ. 401-402. Τοῦ Πρεσβ. Βασιλείου Γεωργοπούλου. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. H. Jedin, *Konziliengeschichte*, Herber, Freiburg-Basel-Wien, 1981³, sel. 105-126. R. Aubert, *Vaticanum I*, Mathias Grünwald Velag, Mainz 1965.

2. Denzinger, *Enchiridion Symbolorum...* (37 Auflage 1991), 3074-3075.

3. St. Losch, *Ignatius von Döllinger*, *Lexikon Für Theologie und Kirche*, Band 3 (1931), στ. 373-378 Π. Χρήστου, Ἐκκλησιαστικὴ Γραμματολογία, τόμος Β', ἐκδ. Κυρομάνος, Θεσσαλονίκη 1991², σελ. 452-453.

4. M. Spindler München, *Lexikon Für Theologie und Kirche*, band 7 (1935), στ. 365.

5. Τὸν διάλογο παραθέτει ὁ H. Jedin, *Kleine Konziliengeschichte*, ὅπ.π. σελ. 125.

6. Ἀρχ. Βασ. Στεφανίδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία, ἐκδ. «Ἀστήρ», Ἀθήνα 1978⁴, σελ. 653, H. Meyer, *Das Wort Pius' IX: Die Tradition din ich*, München 1965.

1.12.2019 ἐκ. ἡμ.,

† Ἁγίου Προφήτου Ναοῦμ